

אילן וייס פרח שגזעו דם

אבק

החצר העזובה
טועמת לאטה
את גבישי הדם
של שעת הערב.
צפורים שחרות
מרשרשות באפלת הזכרון.
מפה לפה
הן מוסרות לה
את הגשם הריק,
את הצללים.
בבקר, אתה
כמעט מצליח
ללכד את המוח במעופו.
לראות אותו
מביט בה, מתוך עיניה.
הוא שלילה טהורה.
הוא פרח שגזעו דם.
שב בצלו,
התמסר לנשימת האבק.
כל ספרי השירה
רק מנסים ללכד
את הרטריקה שלה.

פרח

הַגֶּשֶׁם הָרֵאשׁוֹן
הָאֵוִיר הָאֶפֶל
שֶׁל שְׁעַת הַצְהָרִים הַמְקַדְמֶת
הַתּוֹדָעָה פְּרוּח־דָם
מְנַפֶּצֶת
בְּרִסְסָאוֹר מִפְתָּע

שינה שחורה

הַיָּמִים הָיוּ אֲרָכִים מְאֹד
הַלֵּילוֹת אֶפְלוּ יוֹתֵר
הַמּוֹרְפִיּוֹם לֹא עָזַר
אוֹ שֶׁעָזַר מְעַט מְאֹד
יֵשׁ מִי שֶׁיִּנְסֶה
בְּגֵן הַפְּרָאִי שֶׁל הַמוֹחַ
לְגַדֵּל וּלְטַפֵּחַ אֵיזָה מְשֵׁהוּ
שֶׁיִּכְלֹת אֹלֵלִי לְטַעוֹת
שֶׁבְּאֶפֶן כָּלְלִי זֶה נִרְאָה כְּמוֹ וָרָדִים
אֲבָל זֶה לֹא
שְׁתוּיִים מְרַב דָּם וּפְחָד
הַשְּׂרָשִׁים שֶׁלָּהֶם עֲמַק בְּלֵב
לְחַלֵּף דְּרָךְ הַעוֹלָם
כְּמוֹ וָרִיד קְרוּעַ
הַשְּׁעוֹת הַקְּטָנוֹת שֶׁל הַלְּיָלָה
הֵן רִסְסִים
קְלִיעִים נוֹתְבִים
גֶּשֶׁם שֶׁל זְכוּכִית
מֵאֲחַד הַחֲדָרִים הַסְּמוּכִים

צָרְחוֹת כָּאֵב מְטָרְפוֹת
כְּמוֹ יַיִן שָׁחַר
שָׂרָק אֲנִיגֵי טַעַם
מְסֻגְלִים לְהַעְרִיךְ אוֹתוֹ
הוּ, אֱלוֹהֵי הַכָּאֵב
תָּן לָנוּ אֶת לֶחֶם יוֹמְנוֹ
סֵלַח לְאַחֵיוֹת הַכּוֹפְרוֹת, הַחֹטְאוֹת
בְּכַפֵּירְתָּן הַמְּפַלְצֵתִית
עִם הַמּוֹרְפִיּוֹם שְׁלָהֵן
עַל הַרְף לְנִסּוֹת לְסִדֵּר
פְּסוּקֵי שִׁיר מוֹזָרִים
מוֹרְפִיּוֹם
תִּרְגֵּיזִן
טְרַמְדֵקֵס
אוֹקְסִיקוֹנְטִין
גְּבִישִׁים אֲדָמִים
שֶׁנִּפְלְטוּ מִתּוֹךְ מְבוֹדֵךְ עָקָם
שֶׁל שָׁנָה שָׁחֲרָה —

¹.Come heavy sleep the image of true death

¹ מתוך שירו של ג'ון דאולנד